

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐπιτελείται ἐπὶ τοῦ Ἑξαμήνου τῆς Παιδείας ἕως τὸ πρῶτον ἔτος καὶ ἀποδίδεται δωρεάν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐξωπολίτευμα καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἐξωκοινοβουλίου, ἕως ἀνάγκησιν ἑριστον καὶ ἐρησθέντων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΤΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑξαμῆνα δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διμήνητος γράμμα διηνερ. 50.— Ἀποκριτικὸν βολέται 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γῆ-
ναι τῶν ἄλλων Ἑσπετῶν οὐλλῆναι 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἐναλόγοι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῆς 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΑΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην αἰουδέρτου μηνός.

ΓΡΑΦΗΘΕΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅτιος Ἐξωκοινοβουλίου δρ. 50, κατὰ τὸ Βεροῦκισον

Παρίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 17

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Ἐπιθεωρήματα τοῦ Λοχαγῶν DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἐνας Ναπολέον βσιάυς καὶ τότε ὁ ἔνδοξος πόλεμος τῆς Ἰταλίας μόλις εἶχε τελειώσει ἢ ἐκστρατεία τοῦ Μεξικίου εἶχε λαμπρύνει τὸ Γαλλικὸν στρατὸ μὲ πολλοὺς ἡρώεσμούς, καὶ ὁ μικρὸς φίλος μας ὄνειρευόταν ἕνα στάδιο σάν τὸ στάδιο τῶν στρατιωτικῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος, ποὺ ξεκινούσαν στρατιῶτες ἢ λοχίες καὶ γύριζαν ἀπ' τὴν ἐκστρατείας συνταγματάρχες καὶ στρατηγοί.

Μὰ ἔφτασε ὁ πόλεμος, ὁ φοβερός πόλεμος τοῦ 1870. Καὶ ὁ μικρὸς ἐπαρχιώτης εἶδε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ χωριὸν του τὰ νικημένα στρατεύματα τοῦ Μὰκ Μαδὸν καὶ οἱ νικηφόρες φάλαγγες τοῦ Μόλτικε.

Τὸ θέαμα αὐτὸ, τόσο διαφορετικὸ ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ τοῦχε διδάξει ἡ Ἱστορία, τὸν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ βεβαίᾳ θλίψη. Θέλησε νὰ πάη ἐθελοντής. Μὰ ἦταν μόνο δεκατεσσάρων χρόνων καὶ οἱ δικοὶ του δὲν τὸν ἄφισαν.

Ἡ κλίση του στὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα δυνάμωσε, ὅστερ' ἀπ' τὴν τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια τῆς πατρίδας του. Μάλιστα ἀπὸ τότε, ἔπαψε νὰ ὄνειρευεταί μόνο τὰ χρυσὰ κουμπιὰ καὶ τὰ οειρήνια καὶ συλλογιζόταν ὅτι κάθε Γάλλος χρωστοῦσε νὰ ἐργασθῆ γιὰ τὴν ἐπανάρθωση.

Ὁ πατέρας του θὰ προτιμοῦσε νὰ σπουδάσει νομικὰ καὶ νὰ γίνῃ δικαστής. Ὡστόσο δὲν τὸν ἐμπόδισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κλίση του, καὶ ἔτσι ὁ νέος μας φίλος μπῆκε στὸ Σαίν-Σὺρ μέσα στοὺς ἑκατὸ πρώτους. Καὶ τὸ δύσκολο ἦταν νὰ

μπῆ. Τὰ παρακάτω ἦταν πολὺ εὐκόλα.

Ἄλλωστε, ποῖος τόξερε πῶς θὰ πρόφταναν νὰ τελειώσουν καὶ τὰ δύο του χρόνια στὴ σχολή; Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ψιθυρίζονταν ὅτι ἦταν πιθανὸς ἕνας καινούργιος Γαλλογερμανικὸς πόλεμος.

Ἡ Γερμανία, ποὺ ὁ θρίαμβος τοῦ 1870 τὴν εἶχε μεθύσει, ζητοῦσε νὰ βρῆ εὐκαιρία γιὰ νὰ συντρίψῃ τελειωτικὰ τὸ νικημένο Γαλλικὸ ἔθνος. Ἐνας πόλεμος ἦταν τὸ καλύτερο στάδιο γιὰ τοὺς νεαρὸς μαθητῆς τοῦ Σαίν-Σὺρ. Καὶ βέβαια δὲν θὰ τελείωνε ὅπως ἐκεῖνος τοῦ 1870.

Μὰ ὁ Γιώργος, ὅταν ἄκουσε τίς σκέψεις αὐτῆς τοῦ φίλου του, κούνησε τὸ κεφάλι. Καὶ αὐτὸς εἶχε ἀκούσει αὐτῆς τίς διαδόσεις, μὰ ἤξερε ἀπὸ ἕναν οἰκογενειακὸν τοῦ φίλου, πρόσωπο σοβαρὸ, ὅτι οἱ ἄλλες δυνάμεις δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ φάξουν τοὺς Πρώσους ἐν ἀποτελειώσουν τὴν Γαλλία.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μιὰ γνώριμη φωνὴ ἔκοψε τὴ συνομιλία τους. Ἦταν ὁ λοχαγὸς Μανιτρέ, ποὺ φάνηκε στὸ κατώφλι τοῦ γραφείου τῆς διηρησίας.

Προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τοὺς δύο νέους, ποὺ διέρβωσαν εὐθὺς τὴν στάση τους καὶ ἔγιναν ἴσοι σὰ στυλοί, χαιρετώντας στρατιωτικὰ.

— Δὲν εἶστε ἐν τάξει, Καρδινιάκ, καθόλου ἐν τάξει! εἶπε ὁ λοχαγός.

Ὁ Καρδινιάκ κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά καὶ ἀπὸ συμπάθεια κοκκίνισε καὶ ὁ Ἄντρι ἀκόμη περισσότερο.

Τὴ εἶχε κάμει ὁ καιμένος ὁ Γιώργος; Μήπως ἦταν τὸ σφάλμα τους ἦταν ποὺ ἔστειλαν καὶ οἱ δύο στὸ Μεγάλον Τετράγωνο, ἐνῶ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ μένουν ἐκεῖ οἱ νεοσύλλεκτοι; Μὰ οἱ «παλιοὶ» δὲν εἶχαν ἔρθῃ ἀκόμα καὶ ὅσο ἔλειπαν οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ τύραννοι, τὰ παγώνια εἶχαν τὸ ἐλεύθερο νὰ κυκλοφοροῦν παντοῦ.

— Τὸ σφάλμα σας εἶναι στὴ στολή σας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐναλλάξῃ. Νὰ τὸ ξέρετε!

Ὁ Γιώργος, κατασαστισμένος, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ ἀτομὸν του. Ἦταν καθαρὸς, τὴ στολή του δὲν τὴ φοροῦσε ἀπ' τὴν ἀνάποδη.

Μὰ ὁ λοχαγὸς χαμογέλασε:

— Δὲ μοῦ λέτε, Καρδινιάκ, διαίτη δὲ φορεῖτε τε στρατιωτικὸν σας μετάλλιο; Ὁ στρατιωτικὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φορῆ τὰ διάσημά του μὲ

«Ὁ Γιώργος Καρδινιάκ δέχτηκε μὲ σφαιρὰ στὸν ὄμο...»
(Σελ. 98, σ. 6.)

«Ποιαδήποτε στολή. Νά, τὸ σφάλμα σου. — Δὲν τὸ ἤξερα, λοχαγέ μου, ἀπάντησε ὁ Γιώργος παίρνοντας ἀναπνοή. Κι' ἔπειτα, δὲν ἔχω παρὰ μόνο μιά στενή κορδέλιτσα. Τὸ μέταλλο τάφισα στὴ μητέρα μου. Ἀλλὰ θὰ τῆς γράψω νά...»

— «Ὅχι. Ἀφήστε το νὰ τὸχη ἐνθὺμο. Θὰ σὰς δώσω τὸ δικό μου. Θὰ μοῦ εἶν' εὐχάριστο νὰ βλέπω μίαν ὄραλα ἀνάμνησή μου στὸ στήθος ἐνὸς καλοῦ παιδιοῦ σὰν καὶ σὰς.»

— «ὦ, λοχαγέ μου! ἔκαμε ὁ Γιώργος καὶ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίσει, γιὰ τὴ φωνή του πνίγηκε ἀπ' τὴ συγκίνηση. Μὰ ἕνα δάκρυ χαρῆς κύλησε ἀπ' τὰ γαλανὰ του μάτια, τὴν ὥρα ποὺ ὁ λοχαγὸς του κάρφωνε στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ χιτώνου τοῦ τὴν πράσινη καὶ κίτρινη ταινία.»

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν σκηνή, ὁ μικρὸς ἄντροι ἔστειλε στὸ πλάι ἀσάλευτος, μαρμαρωμένως.

— «Ὅτε ἔγεις τὸ στρατιωτικὸ μέταλλο! εἶπε δὲν βρέθηκαν πάλι μόνοι στὴν αὐλή «Βάγκραμ».

— «Ναί, καθὼς βλέπεις.»

— «Καὶ δὲ μοῦ τόλεγε;»

— «Μὰ δὲν πρόφτασα. Μοῦ διηγῆθη- κές τὴν ἱστορία σου. Τώρα θὰ σοῦ διηγῆθῶ τὴ δική μου.»

— «Ὅτε πολέμησες σὰ 70;»

— «Ναί. Μὰ ἤμουν δὴ χρόνια μεγαλότερός σου.»

— «Δὲ βαριέσαι! Καὶ δεκάξη χρόνων ἂν ἤμουν ἐγὼ τότε, πάλι δὲ θὰ πολεμοῦσα. Οἱ γονεῖς μου δὲ θὰ μ' ἀφίναν νὰ φύγω.»

— «Ἄ, δλα κι' δλα! Σὲ τέτοιες περιστάσεις, δὲ ζητοῦν συμβουλὲς ἀπ' τὸν μπαμπά καὶ τὴ μαμά. Ξέρεις ἀπὸ πρὶν τί θὰ σοῦ ποῦν.»

— «Σὺ λοιπὸν ἔφυγες χωρὶς νὰ τὸ θέλουν;»

— «Ναί καὶ ὄχι. Ὁ πατέρας μου τὸ θελε, ἢ μητέρα μου ὅμως...»

— «Καὶ πολέμησες; Σκότωσες ἀνθρώπους; Ἄκουσες τίς σφαῖρες νὰ σφυρίζουν;»

— «Ὁ Γιώργος χαμογέλασε.»

— «Ἀέτηκα καὶ δὴ! εἶπε. Χωρὶς αὐτὲς, δὲ θάχα τὸ μέταλλο. Τραύματα ἔμωσ' ἐλαφρὰ ποὺ δὲ μ' ἀφίσαν κανένα ἴχνος.»

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Γιώργος διηγῆθηκε στὸν καινούργιο του φίλο τὴ μάχη τοῦ Μπαζέγγι τὴ φυγὴ του ἀπ' τὸ Σεδάν κι' ὅλες τίς περιπέτειες ποῦχε περάσει στὴν ἐκστρατεία.

Ὁ ἄντροι ἄκουγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— «Ἄ, εἶπε, ἂν τὰξερα ὅλ' αὐτά...»

— «Ἐ, ἂν τὰξερες;»

— «Θάφευγα καὶ γὼ καὶ δὲ θάκουγα κανένα. Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νάχα πληγωθεῖ κι' ἐγὼ, νάχα τώρα καὶ τὸ μέταλλο... Ἀλλὰ ὄχι, μόνο σὺ μποροῦ-

σες νὰ κάνεις τέτοιο πράγμα, γιὰ τὸ τὸχεις στὸ αἷμα σου... Πῶς σὲ ζηλεύω ποὺ ἔχεις κάνει στρατιωτικὴ καὶ ξέρεις νὰ φερθῆς στρατιωτικὰ. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ συνηθίσω. Ὅταν ἐρθοῦν οἱ «παλιοί», τί ἔχω νὰ τραβήξω. Τοὺς φοβᾶμαι πολὺ ἀπὸ τὸς τοὺς παλιούς! Ἐρχονται, ἀκουσα, τὴ Δευτέρα.»

— «Δὲ βαριέσαι! Τίς πρώτες μέρες μόνο θάνατι τὰ βάζαντα μας. Ἰστέρια συνειθίζεις κανεῖς. Ἀλλὰ σὲ εἶναι παράδοση στὸ Σαιν-Σὺρ καὶ πρέπει νὰ ὑποταχθῶμε σ' αὐτή.»

— «Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Οἱ τιμωρίες μὰς φτιάχνουν τὸ χαρακτήρα. Μὰ ξέρω πῶς ἔχω κακὸ χαρακτήρα καὶ προβλέπω πῶς θὰ ὑποφέρω.»

— «Σὺ, κακὸ χαρακτήρα; Δὲ δειχνεῖς. Ἐχεις ἕνα ὄφρος σὰν κοριτσάκι...»

— «Δὲ μὲ ξέρεις. Στὴ Ρέν, ἂν δὲν εἶχα πετύχει σὲ πολὺ καλὴ σειρά σὲς ἐξετάσεις, θὰ μ' εἶχαν ἀποβάλει. Τόσο ἤμουν ἀταχτός κι' ἀνοπτάτατος.»

— «Τότε οἱ τιμωρίες θὰ σ' ὄφελῃ- σουν.»

— «Δὲ λέω, ἀλλὰ πολλές φορές οἱ παλιοὶ τυραννοῦν τοὺς καινούργιους μὲ πολλὴ σκληρότητα. Σκέψου ὅτι μιά φορὰ ἀνάγκασαν ἕνα «παγόνι» νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ 2ου πατώματος, κρεμασμένο στὰ σεντόνια ποὺ τάχαν δέσει τῆνα μὲ τάλλο. Ἦταν Γενάρης καὶ δὲ φοροῦσε παρὰ μόνο τὸ νυχτικὸ του! Ἐ, αὐτὴ εἶναι σωστὴ τυραννία!»

— Συμφωνῶ. Λίγη γυμναστικὴ χρειάζεται καὶ κατεβαίνει κανεῖς καὶ μὲ τὰ σεντόνια.

— «Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι πολὺ καλὰ γυμνασμένος. Ἄ, φοβάμαι! Ἐνας Θεὸς ξέρει τί καινούργια βασανιστήρια θὰ ἐπινοήσουν φέτος!»

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΥΡΑ ΧΕΛΩΝΑ

Χελώνα βρέθηκε σὲ ἀμάξι. Κι' ἔτσι τῆς ἤθελε νὰ φωνάξει: «— Τί χάση, Θε μου, ποὺ τὴν ἔχω, Σάν ἐλαφάκι τὴν τρέχω...» Καὶ σὰν ἐστάθηκε τὸ ἀμάξι Πάλι ἐβουλή ἢ καὶ κράζει: «— Τί εὐγένεια. Θε μου, καὶ τί τάξη! Δρόμο σὲ δρόμο κοιρασμένη, Μοῦ πρῆπει νάμαι ξεπλωμένη.» Μὰ τὴν κατέβασαν, ὠστόσο, Καὶ λέει: «— Ἄχ, ἔτσι θὰ γλυτώσω... Μακρὸν ἀπὸ ρούτες καὶ σοκίκια, Σάν τὰ γλυκόλαια πουλάκια, Θὰ νὰ πετῶ στὰ χορτάκια!...» Πόσοι ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ κοινὸ τους Φαντάζονται ἔτσι τὴ ζωὴ τους!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟΝΕΙΡΕΥΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΓΥ ΑΓΟΡΙ 12-13 ΕΤΩΝ

Ὁ ΣΤΡΑΤΗΣ, μαθητὴς Δευτέρου μὲ στολή, δ,τι σκόλασε. Μπαίνει στὴν κἀμαρά του μὲ προφύλαξη, κλείνει πίσω του τὴν πόρτα καὶ κοιτάζει μὴν εἶναι μέσα κανεῖς. Πετά τὰ βιβλία του στὸ τραπέζι καὶ σπρώχνει λίγο πρὸς τὰ πίσω τὸ κασκέτο του. Κατόπι ψάχνεται βιαστικὰ καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν ἐσοτε- ρικὴ τσέπη τῆς στολῆς του ἕνα χοντρὸ φάκελλο δεμένο μὲ σπάγγο καὶ σφραγισμένο μὲ βουλοκέρι. Μὲ χαρὰ καὶ μὲ μυστήριο:

Νά το!.. Σοῦτ!.. Βρῆκατε σὲς ποτὲ στὸ δρόμο φάκελλο μὲ πεντακόσιες δραχμῆς; Ἐγὼ βρῆκα. Ὅριστε! Τύχη ποὺ τὴν εἶχα σήμερα! Κι' ἢ καλὴ μέρα ἀπ' τὸ πρῶτ φάνηκε. Δὲν εἶχα μελε- τήσει τὰ ἑλληνικά μου, δὲ μὲ βγάζει ὁ καθηγητής. Ἦξερα λαμπρὰ τὴ γεω- γραφία μου, βγάνω καὶ παῖρνω ἐν- νιάρι. Ἐντεκα ὡς δώδεκα μαθηματικά, δὲν ἐρχεται ὁ καθηγητής. Θὰ πῆτε: κι' ἂν ἐρχόταν; οὔτε τὰ μαθηματικά σου δὲν ἤξερες σήμερα; Ὅχι, θὰ τὰ κατάρφανα. Μ' ἂν κάναμε μάθημα, θὰ σκόλαζα μιά ὥρ' ἀργότερα καὶ βέβαια ποὺ δὲ θάβρισκα τὸ φάκελλο ἐγὼ.

Γιατὶ ξέρετε ποῦ ἦταν πεσμένος; Στὴν ἔδην Αἰόλου, στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἰσα-ἰσα ἀπέξω ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Μάμουρα! Πῶς δὲν τὸν εἶδε ὁ Σωτήρης, ὁ ὑπάλληλός του, εἶναι θάμμα! Τὸν εἶχα μιά φορὰ συμμαθητὴ καὶ τὸν ξέρω ἐγὼ τί ἀνοιχτομάτης ποὺ εἶναι! Καὶ κα- τεργάρης; Ἢ Θε μου, φύλαξε! ὄλο φάρ- σες μὰς ἔκανε... Ἀλήθεια, ἔχει χάρι νὰ μὲ εἶδε ποὺ τὸν σήκωσα... Ἄ, μπά! αὐτός; ἂν μ' ἔλεπτε, θάτρειχε νὰ μοῦ γυρέψῃ μερικὸ... Ὅχι, μπορῶ νὰ εἶμαι ἡσυχός. Κανεῖς δὲ μὲ εἶδε καὶ δὲν εἶπα τίποτα σὲ κανένα... Ἐ, καὶ νὰ τὸ μάθαιναν τὰδέρφια μου! Θὰ μὰ- φιναν σὲ χλωρὸ κλαδί ἂν δὲν ἔκανα μιά διαίρεση τοῦ 500 μὲ τὸ 6; — γιὰτὶ ἐξῆ εἶμαςτε τὰδέρφια, νάχουμε ὄγεια. — Ἄμ' ἂν τὸ μάθαινε ὁ μπαμπάς; Ὅχι, δύ- στυχία μου! ἀμέσως θὰ μοῦ τᾶπαιρνε!

Νά, νά, λὲς καὶ τὸν ἀκούω τὸ μπαμπά. (Μιμῶται) «Ὅχι, κύριε! τὰ λεπτά αὐτὰ εἶναι ξένα! Πρέπει νὰ τὰ στεί- λουμε σ' ἐκεῖνον ποὺ γράφει ἀπέξω ὁ φάκελλος!»

Τί μοῦ λὲς ἐκεῖ, καλὲ μπαμπά! Ἐγὼ νὰ δώσω πίσω λεπτά ποὺ τὰ βρῆκα στὸ δρόμο; Νά διώξω, νὰ κλωτσήσω ἔτσι τὴν τύχη μου;.. Καὶ θὰ μοῦδινες ἐσοῦ πεντακόσιες δραχμῆς, ἂν σοῦ τίς ζη- τοῦσα, γιὰ τὸ ποδήλατο ποὺ θέλω νὰ- γοράσω; Ποτέ! Κι' ὅμως εἶναι ἢ μόνη μου ἐπιθυμία, τὸ μόνο μου ὄνειρο, νὰ- ποχήσω κι' ἐγὼ ἕνα ποδήλατο δικό μου! Ὅς καὶ στὴν προσευχὴ μου ἀκόμα τὸ ζητοῦσα ἀπ' τὸ Θεό!.. Καὶ ποῦ ξέρεις εἰς, κύριε μπαμπά, ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἄκουσε τὴν προσευχὴ μου καὶ δὲν μοῦ ἔστειλε σήμερα αὐτὰς τίς πεντα-

κόσιες δραχμῆς, ἰσα-ἰσα γιὰ νὰ τὰγο- ράσω;.. Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ; Τί;.. (Στέκεται λίγο σὰ νὰ περιμένῃ ἀπάν- τηση.)

Μιλὰ ὁ μπαμπάς! Τὸν ἐπίσει! Ὁδρρά! Ζήτη ἢ Τύχη! Ζήτη τὸ Πο- δήλατο! Ζήτη κι' ὁ Στρατῆς ποὺ θὰ τρέχῃ τώρα μ' αὐτό! (Πετά τὸ κασκέτο του σὶν ἄερα καὶ τριγυρίζει τὴν κά- μαρα τρέχοντας καὶ κουνώντας τὰ χέ- ρια σὰ νὰ εἶναι ἀπάνω σὲ ποδήλατο. Ἀξάφρα σιαματῶ!) Ποιὸς εἶναι;.. (Ἀκροάζεται μάνηρυχία!) Κανεῖς!.. Κι' ὅμως, περιεργό!.. μοῦ φάνηκε σὰ νάκουσα τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπά!.. (Ἀκροάζεται πάλι.) Μὰ ναί, ναί! ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπά!.. Καὶ τὴν ἀ- κούω τώρα σὰ νάρχεται ἀπὸ μέσα μου, ἀπὸ δῶ! (Βάζει τὴν παλάμη σὲ στή-θος του.) Ἄκου! ἄκου! (Μιμῶται:)

«Ὅποιος βρῖσκει ξένα λεπτά καὶ δὲν τὰ δίνει πίσω, εἶναι κλέεφτης!»

Κλέεφτης!; (Μὲ παραφορὰ:) Ἐγὼ κλέεφτης; ἐγὼ; ὁ Στρατῆς; Γιατὶ, μπα- μπά, μὲ βρῖσκει;.. Νομίζεις λοιπὸν πῶς κι' ἐγὼ δὲν τὸ σκέφτηκα πῶς ἔπρεπε νὰ τὰ δώσω πίσω; Μπορῶ νὰ σοῦ ὀρκισθῶ πῶς τὸ πρῶτο ποὺ σκέ- φτηκα, ἦταν αὐτό! Γιατὶ λοιπὸν δὲν ἀνοίξα εὐθὺς τὸ φάκελλο, νὰ πάρω τὰ λεπτά, καὶ διατάξω ἀκόμα νὰ τὸν ἀνοί- ξω;.. Αὐτὴ ἢ ἴδια μὲ βασάνισε καί... μὲ βασάνηκε. Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε!.. Μπαμπά, ἰδὲς ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ! (Δείχνει τὸ φάκελλο, σὰ νὰ εἶχε μισροσά του τὸ μπαμπά του.) Τί γράφει ἀπέ- ξω; (Διαβάζει:) «Πέντε χαρτον. — δη- λαδὴ χαρτονομίσματα, — τῶν 100 — δη- λαδὴ δραχμῶν. — Πρὸς τὸν κύριον Ἄν- δρέαν Σγουρόν, ἐνταῦθα.» Ποιὸς εἶναι αὐτός; ὁ κ. Ἀνδρέας Σγουρός, παρακα- λῶ; Μὰ τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ξέρει! Εἶν' ἕνας βαθύ- πλουτος τραπεζίτης, ἕνας πολυεκατομ- μωριούχος. Ἐ, λοιπὸν! τί θὰ χάσῃ ὁ ὁ κ. Σγουρός ἂν δὲν λάβῃ τίς πεντα- κόσιες αὐτῆς δραχμῆς ποὺ τοῦ στέλνει κάποιος, χρεώστης του βέβαια; Ὅ,τι θὰ ἔκανε ὁ Θεανὸς ἂν τοῦ ἐπαιρνε κανεῖς ἕνα ποτήρι νερό!.. Ἄν ἦταν κανένας φτωχός, κανένας ποὺ νὰ περι- μένῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ λεπτά νὰ ζῆσῃ ἕνα μῆνα, μάλιστα, νὰ τοῦ τὰ πάω τρέχον- τας. Ἀλλὰ νὰ ἢ ὥρα ποὺ θὰ ἔλεῶ ἐγὼ ἑκατομμυριούχος! Ἐννοιά σου κι' ἢ Τύχη δὲν εἶναι τόσο τυρπὴ ὅσο τὴν παριστάνει ἢ μυθολογία μου. Ξέ- ρει κι' αὐτὴ τί κάνει καμμιά φορὰ. (Μιμῶται:)

«Ὅριστε πεντακόσιες δραχμῆς, ἀπὸ τὴν περιουσία ἐνὸς Κροί- σου, μικρὸ μου φτωχὸ φίλε Στρατῆ, γιὰ νὰ πάρῃς καὶ σὺ τὸνεϊρευτὸ σου ποδήλατο. Εἶσαι εὐχαριστημένος;»

Εὐχαριστημένος μόνο, καλὴ μου Τύ- χη; Δὲ λὲς εὐτυχισμένος; τρισευχι- σμένος μάλιστα!.. Μὰ καὶ τί ἄλλο μοῦ

ἔλειπε, παρὰ ἕνα ποδήλατο δικό μου; Ἄκου ἐκεῖ! (Βιαστικὰ, μὲ ἀπόφαση:) Ἐλα, ἔλα, τελείως πιὰ. Στρατῆ! Μὴν ἄκουες τίποτα, σκόσε τὸ φάκελλο, τσέ- πωσε τὸν παρὰ καὶ μιά καὶ δύο στοῦ... (Κάνει νὰ σκίση τὸ φάκελλο κι' ἀξάφρα σιαματῶ!) Ἀλλὰ πάλι!.. Αὐτό, ἀλή-θεια, δὲν τὸ συλλογίστηκα καθόλου... Σιγὰ μόνο μὴν τάκουσῃ ὁ μπαμπάς κι' ἔχουμε ἄλλες φασαρῆς. (Χαμηλώ- νει λίγο τὴ φωνή:) Αὐτῆς τίς πεντακό-σιες δραχμῆς δὲν τίς χάνει ὁ κ. Σγου-ρός, παρὰ ὁ ἄγνωστος ποὺ τοῦ τίς ἔπτελε, ὁ χρεώστης ποὺ τοῦ τίς πῆ- γαινε ἢ, — κι' αὐτὸ πιθανό, — ὁ ὑπερ- τῆς του... Κι' ἂν νομίση τώρα πῶς ὁ ὑπερτῆς κράτησε τὰ λεπτά, καὶ τὸν διώξῃ τὸ φτωχὸ ἢ τὸν πᾶχῃ στὴν Ἄστου- νομια γιὰ κλέεφτη; Ἢ κι' ἂν ὁ ἴδιος ὁ ἄγνωστος χρεώστης εἶναι κανένας φτω- χονοικοκύρης, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας οἰκονόμησε αὐτῆς τίς πεντακόσιες δρα- χμῆς, γιὰ νὰ μὴ τὸν βάλῃ στὴ φυλακὴ

ὁ ἑκατομμυριούχος δανειστής του; Ἐδῶ σὲ θέλω, κύριε Στρατῆ! (Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος) ΓΡΗΓ. ΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ,"

1. ΑΝΟΙΞΗ
Παντοῦ τριγύρω ἀπλώθηκε καινούργια ἀνατριχίλα, ἀπ' τὴν κατάξεση ἀγκαθιά κι' ὡ; τὰ λευκὰ λουλούδια. Κι' ἐγὼ, παιδάκι ἀξένιαστο, τὰ θεῖα λέω τραγούδια, ποὺ ἀπάνωθε ψευδοῦσα μοῦ σιγολεῖν τὰ φύλλα.

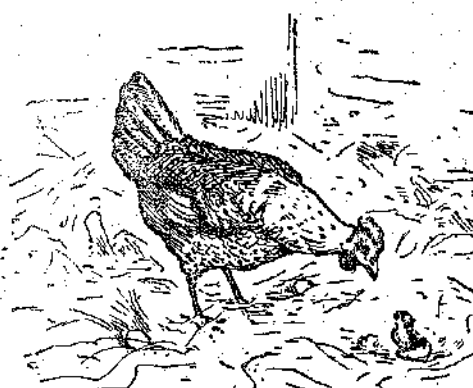
2. ΜΑΤΑΙΑ
Στὸ νιοκαμμένο μῆμα σου, χαρὰς βαθύ μεθίστι θαρροῖς ἢ φύση δοκίμοιος. Τὰ κρῖνα ἔχουν ἀνθίσει, κάθε κλαράκι καὶ πουλί. Μὰ νὰ τῆνε, παρέκει, σὰ φάντασμα τῆς συμφορᾶς, ἢ δόλια ἢ μάνια στέκει, ΧΑΡΙΑΔΟΣ Γ. ΣΑΚΕΛΑΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'. (Συνέχεια)

Ἐπιέλους ἢ μητέρα τῆς εἶπε: — Μαρίτσα, πᾶμε πάλι νὰ ἰδοῦμε! Πῆγαν σὲ κοιτέτσι καὶ, κάτω ἀπ' τὰ φτερά τῆς Πουλάδας, βρῆκαν ἄλλα δύο πουλάκια ποὺ εἶχαν βγεῖ. Τὰ κουβάλησαν κι' αὐτὰ στὴν κουζίνα, ὅπου ἢ Κατερόνι τοὺς ἔδωσε πάλι ἀπὸ ἕνα σπυρὶ πιπέρι. Ἀργότερα ξαναπῆγαν, σήκωσαν τὴν Πουλάδα καὶ βρῆκαν ἀπὸ κάτω τῆς ἄλλα δύο πουλάκια βγαλμένα κι' ἀκόμα ἕνα, ποὺ ἐκεῖνη τῆς σιγμῆ ἔβγαψε ἀπὸ ταῦθ'. Τὸ καίμενο! Χτύπαγε μὲ τὴ μυτίτσα του τὸ σπασμένο λυγρὸ τσέφι, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰποσιάσῃ καὶ νὰ βγῆ ἔξω.

Ἦθεο. Αὐτὴ, μὲ τὴ δυνατὴ τῆς μύτη, ἀπόσπασε ταῦθ'. Καὶ τὸ πουλάκι, — ἕνα καστανό, ζωη-ρότατο, — πετάχτηκε μιά χαρὰ. Ἐτσι τὰ πουλάκια ἐγενῶν ἐννιά. Ἐμειναν ὅμως ἀκόμα στὴ φωλιά τρία ἀγὰ κι' ἢ Που-λάδα καθῆσε πάλι νὰ τὰ ζεστα-νῇ. Μὰ τοῦ κάκου. Πέρασαν ὄρες καὶ πουλάκια δὲν ἐβγαίναν ἀπ' ταῦθ' ἐκεῖνα. Τότε ἢ μητέ-ρα τῆς Μαρίτσας εἶπε νὰ τὰ πετάξουν, γιὰτὶ θάταν «χαλα-σμένα». Κάποιε, βλέπετε, συμ-βαίνει κι' αὐτό. Ἡ κλωσσο δὲν

βγάζει δλα ταῦθ' ἀπὸ τῆς βάζουν. Σὲ μερικὰ δὲν γίνεται καθόλου πουλί καὶ σὲ ἄλλα γίνεται, ἀλλὰ πορῶ πρὶν βγῆ. Ἀποῦ λοιπὸν πέταξαν τὰ τρία ἐκεῖνα ἀχρηστὰ ἀγὰ, ἐβρῶσαν στὴ φωλιά καινούργιο ἄχερο, κουβάλησαν ἀπ' τὴν κουζίνα τὸ πανέρι μὲ τὰ ἐννιά πουλάκια καὶ τὰβαλαν πάλι στὴ φωλιά. ὦ, τί χαρὰ ποὺ ἔκαμε ἢ Πουλάδα, δὲν ξαναεἶδε τὰγαπημένα τῆς πουλάκια, ποὺ ἐνόμιζε πῶς, τῆς τὰ πῆραν γιὰ πάντα! Τάλα-φροσιμῆσε μὲ τὴ μύτη τῆς, σὰ νὰ τὰ χάιδεσε, σὰ νὰ τὰ φιλοῦσε, τὰ τοποθέ-τησε, τὰ λουάξε, τὰ συμμάζεψε ἔθνα κοντὰ σὲ ἄλλο, καὶ τὰ σκέπασε δλα μαζί μὲ τίς μεγάλες τῆς φτερούγες. Κι' ἦταν ἢ θυνὰ ἕνα ὄραιο θέαμα νὰ βλέπῃ κανεῖς τὴν μητέρα-κόττα νὰ κοιμῆτῃ ἔτσι τὰ αἰδάκια τῆς, κουνουλωμένα, ζεστα-μένα, εὐτυχιωμένα, κάτω ἀπ' τὴν σκέπη τῶν φτερῶν τῆς, ποὺ εἶναι γι' αὐτὰ ἢ μητρικὴ ἀγκαλιά!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΩ

ΗΘΗΡΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ, ΦΩΝΗ ΘΕΟΥ

Αναπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ σάς τὸ ἐξήγησα προχτές, εἰν' εὐκολο νὰ ἰδῆτε τὴν πῶς τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, ποὺ ἐφαρχῆς φαίνεται τόσο λογικὸ, τόσο φρόνιμο, ἔχει μέσα του μιὰ μεγάλη ἀνεπίσημη. Ἐνῶ δηλαδὴ ἀπὸ τὸνα μέρος κηρύττει πῶς ἡ φωνὴ κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ εἶναι φωνὴ καὶ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τᾶλλο δίνει στὸν καθένα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀλλάξῃ, νὰ τὴ διορθώῃ κατὰ τὴν ἀρχαία καὶ τοῦτο πάλι χωρὶς νὰ βαρύνῃ κανένα ἄλλο, κανένα φραγμὸ, κανένα χαλινὸ. Γιατὶ κι' ὁ ἴδιος ὁ Κοραῆς ἐπίστευε ἀπὸ μέσα του πῶς καλὸ θάταν νὰ διορθωνόταν στὴν ἐντέλεια ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, νὰ ξαναγυρῶμε δηλαδὴ στὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα, ὄχι διαμιᾶς, ἀπτόμα, ὅπως προσπαθοῦσαν οἱ τότε ἀρχοκιστῆς, ἀλλὰ σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸ.

Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλησαν νὰ κάμουν οἱ μετέπειτα κοραϊστῆς ἡ καθαρευουσιάνοι: Χωρὶς ἄλλο, καθὼς εἶπαμε, καὶ χωρὶς χαλινὸ, ἔγραψαν τὴ γλῶσσα ὁλοένα πὺ καθαρῆ, πὺ ἀρχαϊκῆ. Ἡ μιὰ ἑλληνιστοῦρα τοὺς ἔφερε στὴν ἄλλη. «Ὅλο καὶ καλύτερα!» ἦταν τὸ σύνθημα, δηλαδὴ ὄλο καὶ χειρότερα. Ὅχι μόνο ξεθάσαν ἀπ' τὰ Λεξικά τὰς πὺ ἀκατάληπτες στὸ λαὸ λέξεις, παρὰ καὶ τὴν φράση τοὺς τὴν ἔκαναν ὅσο μπορούσαν πὺ συνθετικῆ, πὺ στρυφνῆ, πὺ ἀρχαία καὶ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς νεκροὺς τύπους ἀρχισαν νὰ τοὺς μεταχειρίζονται σχεδὸν ὄλους. Μόνο ἀπαρέμματα δὲν ἔδωξαν μερικοὶ. Οἱ περισσότεροι ἔμωξ ἔξανάφεραν καὶ τοὺς μέσους ἀρίστους καὶ τοὺς μονολεκτικοὺς μέλλους. Ὁ Κλέων Ραγκαβῆς μάλιστα καυχόταν πῶς μπορούσε νὰ γράφῃ ὀλίγα ὄραμα—τὶ ἀλλοῖς!—χωρὶς οὐτε ἓνα θά κι' οὐτε ἓνα νά.

Ἔτσι, σὲ λίγα χρόνια, ἡ γραπτὴ μας γλῶσσα εἶχε καταντήσῃ πὺ ξένη στὸ λαὸ κι' ἀπὸ ἐκείνη πὺ ἔγραψαν οἱ ἀρχαϊστῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ Κοραῆ καὶ πὺ ἔκαμε τὸν σοφὸ ἐκείνο νάγαναχτήσῃ. Καὶ πλέαμε ἴσα στὴν γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα. Εἶχε βγῆ μάλιστα κι' ὁ περιφημὸς Κόντος, καθηγητῆς στὸ Πανεπιστήμιον, πὺ δίδασκε τὸν γνήσιο ἀντικρισμὸ. Κι' ὄλοι πὺ ἔγιναν κοντιστῆς καὶ προσπαθοῦσαν ὄχι μόνο νάρχαίζουσαν παρὰ καὶ νάτικίζουσαν. Μόνο ὁ μέγας γλωσσολόγος Γεώργιος Χατζιδάκις, —πολὺ πρὶν φανῆ ἀκόμα ὁ ψυχαρισμὸς, πὺ τόσο τὸν πολέμησε ὕστερα, — διακήρυξε τότε πῶς ὁ γυρισμὸς στὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα θά-

ταν «ἐθνικὸν δυστύχημα». Ἄλλὰ πὺ νάχοῦσε κανένας τὴ φωνὴ τῆς ἀληθινῆς Ἐπιστήμης! Κι' ὄλοι πὺ ἔγραψαν ὄσο πὺ ἀρχαία Ἑλληνικὰ μπορούσαν: ἠγησάμην, ἀπεδεξάμην, δονεὶ μοι, ἀφικνούμαι, ποιήσω, ταυτὸν εἰπεῖν, ὄχετο ἀπῶν, ἀπελεύσομαι, τοῖς γοῦσσι, ταῖς γυναῖξι καὶ πάει λέοντες.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶχαμε πὺ δὺ γλῶσσες ἐντελῆς χωριστῆς: Ἄλλη μιλοῦσαμε, ὄ ἄλλη σκεπτόμαστε, κι' ἄλλη γράφαμε θέλοντας καὶ μὴ. Κι' ἐνῶ εἶχαμε δὺ, δὲν εἶχαμε καμμιὰ! Γιατὶ ἡ δημοτικῆ, ἡ ζωντανῆ, ἡ ὄμιλουμένη, δὲν γραφόταν. Κι' ἐκείνη πάλι πὺ γραφόταν, ἡ καθαρεύουσα, δὲν ἦταν πὺ καθόλου ζωντανῆ, καθόλου νέα γλῶσσα, — ἀναλυτικῆ δηλαδὴ κι' ἐνόντη ὄπως ὄλες οἱ σημερινῆς γλῶσσες, —κι' ἐπομένως καθόλου εὐχρηστῆ στὴ Ζωὴ καὶ στὴν Τέχνη. Κι' ὄσο γιὰ τὴ Ζωὴ, τὸ κακὸ ἴσως δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλο. Τὸ κάτω-κάτω, μὲ κόπο κι' ἀγῶνα, μπορούσε κανεὶς νὰ μαθαίῃ αὐτὴ τὴ γλῶσσα στὸ Σχολεῖον, νὰ τὴν κουτοσγράφῃ, νὰ τὴ μισοκαταλαβαίῃ καὶ νὰ κἀν ὄπως ὄρθῆτε τὴ δουλειὰ του. Στὴν Τέχνη ἔμωξ, πὺ θέλει γλῶσσα ζωντανῆ; Καλὰ οἱ ποιητῆς αὐτοὶ, ὄταν ἦταν συγκινημένοι κι' ἠθέλαν νὰ συγκινήσουσαν ἀληθινὰ, μπορούσαν νὰ γράφουσαν καὶ στὴ δημοτικῆ μὰ οἱ πεζογράφοι οἱ κακῶμοροι; οἱ διηγηματογράφοι, οἱ μυθιστοριογράφοι; οἱ δραματογράφοι; τὶ θάκαναν αὐτοὶ; Ὅ, τι ἔκαμε κι' ὁ Ροῦδης;...

Γιατὶ ὁ Ροῦδης, παιδιὰ μου, ὁ μεγαλύτερος κριτικὸς καὶ πεζογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στάθηκε κι' ὁ πρῶτος πὺ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ γλωσσικὴ κατάστασῃ μὲ τὸ ζωνρότερο τρόπο: ἔθραυσε τὸν νάλαμον. Ἄφου δηλαδὴ, κατὰ τὰ 1870, ἔγραψε τὸ πρῶτο νεανικὸ του ἔργο, τὸ μακρινὸ μυθιστόρημα «Πάπισσα Ἰωάννα», δὲν ξαναφύγασε, πῶς ἡ καθαρεύουσα ἦταν ἀχρηστῆ στὸ λογοτέχνη. Μόνο ἡ ψυχολογικῆ βία τῶν ἐκδοτῶν, πὺ ἠθέλαν νὰ φιγουράρῃ στὰ περιοδικὰ ἢ τὰ ἡμερολόγια τοὺς καὶ τὸνομά του, τὸν ἔκαμε νὰ γράφῃ ὕστερα καὶ μερικὰ ἄλλα, μικρὰ διηγήματα ἢ σκαλαθῦρματα. Τὰ ὄνομασε «Πάρεργα» ἄφου δὲν τὰ θεωροῦσε ἔργα. Κι' ὄταν τὸ 1885 κάποιος τοῦ τὰ τύπωσε ὄλα σ' ἓνα μικρὸ τόμο, ὁ Ροῦδης ἔβαλε πρῶστὰ ἓνα πρόλογο, ἓνα θαυμάσιο πρόλογο, ὄπου ἐξηγοῦσε γιὰτὶ δὲν εἶχαμε γλῶσσα ἢ γιὰτὶ, ὄ ἐκείνη πὺ εἶχαμε, δὲν μπορούσαν νὰ γραφτοῦσαν λογοτεχνικά, καλλιτεχνικά ἔργα.

Οἱ ζωντανῆς λέξεις, — λέει ὄ αὐτὸ τὸν πρόλογο ὁ Ροῦδης, — οἱ μόνες πὺ παρασταίνουσαν ἢ τὰ πράγματα ζωντανά, — πόρτα, ψωμὶ, πιάτο, παιδί, γρο-

θιά, κατακεφαλιὰ, στενοκεφαλιὰ, χιένι, σφουγγάρι, — εἶναι ἐξορισμένες ἀπὸ τὴ γραπτὴ μας γλῶσσα. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς μεταχειρισθῃ, παρὰ ἂν τὶς μασκάρῃ κατὰ τὴν ἀρχαία, πὺ ἔτσι γίνονται γελοῖες: ψωμιόν, κτένιον, παιδίον, σφουγγάριον. Οἱ ἄλλες πάλι πὺ τὶς ἀντικατασταίνουσαν, — θύρα, ἄριος, κτεῖς, γρόνθος, παῖς, πινάκιον, σπῆγγος, — εἶναι ψυχρῆς, δὲν ἐκφράζουσαν τὰ πράγματα ζωντὰ, ζωντανά, καὶ πολλῆς δὲν ἐννοοῦνται παρὰ μὲ τὸ Λεξικὸ. Ὁ λογοτέχνης λοιπὸν πὺ θέλει νάναπαρστήσῃ ζωντανῆ τὴ Ζωὴ, βρῆσκαται στὸ δίλημμα: ἢ νὰ μεταχειρισθῃ τὶς ζωντανῆς λέξεις ὄπως εἶναι, ξαφνιάζουσαν τὸν ἀναγνώστη του, πὺ εἶναι ἀουτεῖθιστος νὰ τὶς βλέπῃ στὸ πεζό, ἢ... νὰ σπᾶσῃ τὴν πέννα καὶ νὰ ἠσυχάσῃ. Κι' ὁ Ροῦδης, ἄφου τὰ εἶπε ὄλ' αὐτὰ, κι' ἄφου συμβούλευσε ἓνα ἡμίμετρο κοραϊστικὸ, — τὸν καθαρισμὸ τῆς καθαρεύουσας ἀπὸ τὰ πὺ νεκρὰ στοιχεῖα, — ἔπαψε νὰ γράφῃ.

Σὲ λίγο ἔμωξ φάνηκαν ἄλλοι, πὺ τολμηροὶ, — ἀληθινὸι ἐπαναστάτες αὐτοὶ, — πὺ εἶπαν: Ὅχι! δὲν εἶναι δυνατό νὰ μὴν ἔχομε γλῶσσα χρῆσιμη καὶ στὸ λογοτέχνη. Κι' ἔμωξ ἔκαμε τὶς ζωντανῆς λέξεις ὄπως εἶναι, μὲ τὸν τύπο τοὺς, — φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ, — χωρὶς νὰ μᾶς νοιάζῃ γιὰ τὸ ξαφνισμὸ τοῦ ἀναγνώστη. Ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν αὐτῶν στάθηκε ὁ γλωσσολόγος καὶ λογοτέχνης Ψυχάρης μὲ τὸ «Ταξίδι» του (1886). Αὐτὸς ξανάφερε, πὺ ἐπιστημονικά, πὺ πειστικά, τὸ ξεχασμὸ τότε γλωσσικὸ κήρυγμα τοῦ Σολωμοῦ, πὺ τὸ βλέπομε στὸ «Διάλογό» του. Κι' ἀπὸ τότε μαθεύτηκε καὶ ὄστερ' ἀπὸ μεγάλη συζήτησῃ, ἐπικράτησε ἀνάμεσα στοὺς λογοτέχνης ἓνα σύστημα ἀντιῆθετο ἀπὸ τοῦ Κοραῆ.

Ὁ μὲγάλος αὐτὸς σοφὸς, πὺ οὐτε ποιητῆς ἦταν ὄσαν τὸ Σολωμὸ, ὄστε γλωσσολόγος ἐπιστήμονας ὄσαν τὸν Ψυχάρη, — γιὰτὶ ἡ Γλωσσολογία, νεώτερη ἐπιστήμη, δὲν ἦταν στὴν ἐποχὴ του, — εἶχε πῆ: Τὴ νέα γλῶσσα, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, μὰ διορθωμένη κατὰ τὴν ἀρχαία. Οἱ σημερινὸι ἔμωξ δημοτικιστῆς λένε: Τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ ὄπως εἶναι, καὶ μόνο ὄσα παίρνουσαν ἀπ' τὴν ἀρχαία ἢ ἄλλη γλῶσσα, διορθωμένα κατὰ τὴ Γραμματικῆ τῆς Νεοελληνικῆς: ἢ πατριδὰ - τῆς πατριδᾶς, ἢ ἀνοιχτῆ τῆς ἀνοιχτῆς, ἢ ὄπόλημῃ τῆς ὄπόλημῃς κι' ἔτσι ὄλα. Κι' ὄπως ἢ ἀπονη, ἢ ἀκαρδῆ, ἢ ἀπιστη, ἔτσι κι' ἢ ἀφραση, ἢ εὐλογῆ, ἢ δύσκολη.

Νὰ τὸ σύστημα πὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίφρασῃ μὲσα του καὶ πὺ, ὄσο κι' ἂν δὲν βάζῃ κι' αὐτὸ ὄριο καὶ χαλινὸ, δὲν κινδυνεύει νὰ φτάσῃ στὸ ἀπροχώρητο ὄσαν τὸ σύστημα τοῦ Κο-

ραῆ. Γιατὶ εἶναι ὄρθῃ, ἀληθινὸ, ἐπιστημονικὸ στὴ βάση του. Παραδέχτηκε κι' αὐτὸ μιὰ Γραμματικῆ, ἀλλὰ τὴ νέα, τὴ ζωντανῆ, καὶ κατ' αὐτὴ τείνει νὰ τὰφομοιώσῃ ὄλα. Ἄρα ἢ γλῶσσα πὺ θά γράφεται ἔτσι, θάναί πάντα μιὰ, πάντα νέα, κι' ὄλοένα πὺ λαϊκῆ, πὺ ρομέτικῆ, πὺ δικῆ μας, πὺ ζωντανῆ, πὺ χρῆσιμη στὸ λογοτέχνη, πὺ εὐκολὴ γιὰ ὄλους. Ὁ, πὺ ὄτες δυσκολῆς ἔπρεπε νὰ κατανικηθοῦσαν στὴν ἀρχῆ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ συστήματος! Στὸ διάστημα ἔμωξ τῶν σαράντα τελευταίων χρόνων, κατανικῆθηκαν οἱ περισσότερες. Καὶ σῆμερα, οἱ λογοτέχνης, ποιητῆς καὶ πεζογράφοι, ἔχουσαν μιὰ ἀρκετὰ ὄμοιομορφῆ γλῶσσα, πὺ ἀρκετὰ τὴ συνήθισαν κι' οἱ ἀναγνώστες τοὺς. Νά, αὐτὴ πὺ ὄσε γράφω τώρα.

Μὲ τὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Μὲ τὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Ψυχάρη, κτορθώθηκε. Λίγο ἄκόμα, κι' οἱ τελευταῖες δυσκολῆς θά κατανικηθοῦσαν. Καὶ τότε γλωσσικὸς ζήτημα δὲν θά ὄπάρῃ, κι' ὄυτε φόβος νὰ ξαναγυρῆσῃ ποτὲ. Φωνὴ Λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. ΣΟΛΩΜΟΥ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Πὺ ἦταν τὰ καλὰ κορίτσια πὺ τῆς εἶχε ὄποσθεθῖ ὁ Γεροθωμᾶς; Πὺ ἦταν αὐτὰ τὰ κορίτσια πὺ θάπαιζαν μαζί τῆς;... Ὁ Γεροθωμᾶς τὴν εἶχε γελάσει; Κι' ἂν τὴν εἶχε γελάσει ὁ Γεροθωμᾶς, ὄ πὺ οἶδον, μπορούσε πὺ νὰ βασιστῆ ἢ δύστυχη μικροῦλα καὶ ὄ πὺ οἶδον νὰ καταφύγῃ;...

Τέλος ξαναχτύπησε τὸ κουδούνι κι' οἱ μαθήτριες σὄδλασαν. Ἡ Μαρίκα βγήκε μὲ προθυμία, ἐλπίζουσαν πῶς ἔξω θά τὴν περιμένε ὁ Γεροθωμᾶς. Ἄλλὰ ὁ γέρος, φαίνεται, κάπου θά χασομέρησε καὶ δὲν εἶχ' ἔρθῃ ἄκόμα.

Λυπήθηκε πολὺ ἢ Μαρίκα κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς: «Μὴ μ' ἄφῃ κι' ἔφυγῃ;» Μὲ δακρυσμένα μάτια, ξεκίνησε νὰ γυρῆσῃ στὸ σπίτι μονάχη. Ἄλλὰ καθὼς πῆγαινε, δὺ ἀπλωμένα χέρια τῆς ἔκλεισαν τὸ δρόμο.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς «καλῆς» μαθήτριες πὺ τὴν εἶχαν κάνει πρῶτύτερα νὰ κλάψῃ. — Ἄκόμα κλαῖς ἔσο; τῆς εἶπε ἄγρια. Πάψε πιά, κλαψάρικο!

— Ἔχει πολὺν καιρὸ νὰ βρέξῃ, — εἶπε πλησιάζουσαν μιὰ ἄλλη, — καὶ μὲ τὰ δάκρυά τῆς θέλει νὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια.

— Ὅχι, ὄχι, φώναξε μιὰ ἄλλη. Ἡθελοῦσαν νὰ κάμουν ἔδω-ἔδω μιὰ βρῦση κι' ἐπρόλαβε ἢ μικρούλα νὰ γίνῃ αὐτῆ. Γέλασαν ὄλες.

— Δὲ χορεύεις λιγάκι; τῆς πρότεινε μιὰ.

— Ἐσοῦ θά ξέρῃς ὄραῖους χοροὺς ἀπ' τὸ θέατρο...

— Ἐλα νὰ χορέψουσαν!

— Ναι, ναι, ναι! φώναξαν ὄλα τὰ κορίτσια μαζί, κι' ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ σχημάτισαν κύκλο κι' ἔβαλαν τὴ Μαρίκα στὴ μέση, τριγυρίζουσαν ὄσαν τρελλά.

Τὸ ἄκόμο προσπαθοῦσε νὰ σπᾶσῃ αὐτὸ τὸν κύκλο καὶ νὰ φύγῃ. Ἄπὸ παντοῦ τὴν ἐσπρωχῆσαν δυνατὰ καὶ τὴν ἔστειλαν πάλι στὴ μέση. Κι' ὄλο γύριζαν μὲ γέλια καὶ φωνῆς.

Ἡ Μαρίκα ἔκλαιγε καὶ τὶς παρακαλοῦσε:

— Ἀφήστε με, ὄσε παρακαλῶ! ἀφήστε με νὰ πάω στὸ σπίτι μου! μὲ περιμένει ὁ πατέρας μου!

— Μπᾶ! μήπως δὲν μᾶς περιμένουσαν καὶ μᾶς οἱ δικοὶ μας; τῆς ἀπαντοῦσαν κοροῖδευτικὰ.

Καὶ τὸ σκληρὸ παιχνίδι ἐξακολούθοσε.

Τὶ νὰ κάμῃ πιά ἢ καίμενη ἢ Μαρίκα; Ἄπαλπίστηκε. Κλαίγοντας, ἔπεσε χάμω. Καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ φωνάξῃ: «Ὁ, μπάρμπα Γεροθωμᾶ, μπάρμπα Γεροθωμᾶ! πὺ εἶσαι νὰ ἰδῆς τὴ Μα-

«Ὁ πῶς ὄσε ἀγαπῶ, μπάρμπα-Γεροθωμᾶ!» (Σελ. 183, στ. γ.)

ρίκα σου!» Μ' ἔξαφνα οἱ φωνῆς τῶν κακῶν κοριτσιῶν ἐπαφῆσαν, τὰ χοροπηδήματα σταμάτησαν κι' ἀκούστηκε ἢ φωνὴ τοῦ Γεροθωμᾶ δυνατῆ κι' ἄγρια, ὄχι γλυκιὰ καὶ ἠσυχῆ κατὰ τὸ συνηθισμένο, νὰ φωνάξῃ:

— Παλιοκόριτσα! πρέπει νὰ μὴν ἔχετε οὐτε φόβο Θεοῦ οὐτε καρδιά, γιὰ νὰ βασανίζετῃ ἔτσι ἓνα κοριτσάκι πεντάρφανο! Πουλάκι μου! κι' ἄγῶ

σοῦ εἶχα ὄποσθεθαί πῶς θά σάγαποῦσαν!... Εἶδες ἐκεῖ τὰ παλιοκόριτσα;.. Μὰ ἔνοια σὰς, ἀπ' τὸ θεὸ θά τὸ βρῆτε σῆς! ὁ Θεὸς θά σᾶς παιδέψῃ!

Σήκωσε τὸ καλάθι τῆς Μαρίκας πὺ ἦταν πεσμένο χάμω, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χεράκι κι' ἔφυγε γεμάτος θυμὸ κι' ἀγανάκτηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ποῖς εἶναι ὁ Θεός;

Περὶττὸ νὰ ποῦμε πῶς δὲν ξανάγεινε πιά λόγος γιὰ ὄσολεῖα.

Ὁ Γεροθωμᾶς ἔκαμε ἓνα σωρὸ χάδια τῆς Μαρίκας καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρῶτ, τὴν πῆρε μαζί του, χωρὶς νάκούσῃ τὴν κυρὰ Παῶλαινα, πὺ τοῦ ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ τὴν πᾶν πάλι στὸ σχολεῖο. «Α, ὄλα κι' ὄλα! Μόνο νὰ κάμουν τὴ Μαρίκα του νὰ κλαίῃ δὲν ἠθέλε ὁ Γεροθωμᾶς!

Κι' ἢ μικρῆ ἦταν ὄλη χαρὰ πὺ περπατοῦσε πάλι μαζί του. Ἄπὸ χτῆς ἔμωξ ἔκανε κι' ἓνα σωρὸ καινούργιες σκέψεις. Τὶ κακὰ πὺ ἦταν ἐκεῖνα τὰ κορίτσια! συλλογιζόταν. Παντοῦ ἄραγε ἀπαντῆ κανεὶς κακὸς πὺ βασανίζουσαν ὄποιον δὲν ἔχει προστάτη; Καὶ γιὰ νὰ ζῆσῃ κανεὶς εὐτυχισμένος ὄ αὐτὸ τὸν κόσμο, πρέπει τάχα νὰ πᾶν ἔξᾶπαντος στὸ σχολεῖο, νὰ μάθῃ ὄλα ἐκεῖνα τὰ λόγια πὺ ἀκούγε χτῆς ἀπὸ τὴ δασκάλισσα καὶ τὶς μαθήτριες;... Ὁ, τόσο τὶ καλὸς ἄνθρωπος ὁ Γεροθωμᾶς! Πῶς τὴν ἀγαποῦσε, πῶς τὴν προστάτευε καὶ τὶ καλὰ πὺ τὴ γλύτωσε ἀπ' τὰ χέρια τῶν κακῶν ἐκείνων κοριτσιῶν! Καὶ πὺ βρῆκε ὁ Γεροθωμᾶς τὴ δυνατῆ ἐκείνη φωνὴ, αὐτὸς πὺ μιλοῦσε πάντα τόσο σιγά καὶ δὲν ἄθῶμωνε ποτὲ; Καὶ τὶ ἐννοοῦσε τάχα ὄταν φώναξε: ὁ Θεὸς θά σᾶς παιδέψῃ;..

Ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὰ συλλογιζόταν ἢ Μαρίκα. Καὶ τὸ βράδυ, ὄταν πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβάτακι τῆς καὶ πῆγε κοντὰ τῆς ὁ Γεροθωμᾶς νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ νὰ τὴ σκεπάσῃ, ἢ μικρούλα ἀπλωσε τὰ χεράκια τῆς, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ ὄυ εἶπε:

— Ὁ, πῶς σᾶς ἀγαπῶ, μπάρμπα Γεροθωμᾶ!

Κι' ἄφου σκέφθηκε λίγην ὄρα, τὸν ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λέτε, μπάρμπα-Γεροθωμᾶ, ποῖς θά τὰ παιδέψῃ;

— Ποιά, πουλί μου;

— Τὰ κακὰ κορίτσια. Δὲν τοὺς εἶπατε πῶς θά τὰ παιδέψῃ ὁ Θεός; Ποῖς λοιπὸν εἶναι ὁ Θεός;

Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν ἔξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Μὰ περιμένε ποτὲ πῶς ἢ Μαρίκα θά τοῦκανε τέτοια ἐρώτηση;

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Σάν ταξιδιάρικο πουλί που τους αθέρασε σίξαι και σ' άλλες χώρες άγνωστες και μακριές...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΘΑΛΙΜΕΝΟΣ...

Όλες τις ελπίδες της τίς ελπίσθηρεί πάνω μου, και την εύχια μου πάλι έγω, σ' αυτή...

ΚΑΤΟΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

Κάποιο δειλινο του Νοεμβρη, — συνέχισε ο φίλος μου, — ποι σκοτεινίζεις, μου είπαν...

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ...

Κάποια μέρα... Τρία χρόνια πάλι... Μια πόρτα άνοιξη έβρου άνοιχουσα...

ούρανο ξεχώριζε και σκόρπαγε τις άναλαμπές του που ήταν σαν κάποιια γοητεία θλιμμένη...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καθηγητής: — Όταν σε μιιά εξίσωση έχεις γνωστούς και άγνωστούς, τι κανείς...

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Από τον παλιό μου φίλο και πολύτιμο συνεργάτη κ. Νικ. Ι. Χατζιδάκη...

ΦΙΛΗ «ΔΙΠΛΑΣΙΣ»

Στη «Φοιτητική Συντροφιά», ένα δμλο από προδοτικούς φοιτητές μας...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

βγάσουν, να την κοιτάζουν λιγάκι, να την αφήνουν στην άκρογιαλιά και να φεύγουν...

Ήταν τα μαλλάνια της ξεκολλημένα, και τα χρώματα του προσώπου της ξεθωριασμένα...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Όταν σε μιιά εξίσωση έχεις γνωστούς και άγνωστούς, τι κανείς...

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ

Μικρός, να μου δώσης πέγτε αυγά, άλλα φρέσκα σαν εκείνα που μαυδούσες...

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Έννοια σου, κύριε, από κείνα τα ίδια θα ούς δώσω...

ΦΙΛΗ «ΔΙΠΛΑΣΙΣ»

Στη «Φοιτητική Συντροφιά», ένα δμλο από προδοτικούς φοιτητές μας...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

και προσιτά για τους πολλούς τις βίσεις κάθε ανθρώπινης επιότημης και τέχνης...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Όταν σε μιιά εξίσωση έχεις γνωστούς και άγνωστούς, τι κανείς...

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ

Μικρός, να μου δώσης πέγτε αυγά, άλλα φρέσκα σαν εκείνα που μαυδούσες...

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Έννοια σου, κύριε, από κείνα τα ίδια θα ούς δώσω...

ΦΙΛΗ «ΔΙΠΛΑΣΙΣ»

Στη «Φοιτητική Συντροφιά», ένα δμλο από προδοτικούς φοιτητές μας...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

Οδοσώας με τον πατέρα του θαμ'ει τη συγκινητική έκαιη άναγνώριση του παλιού Οδοσώα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Δίνες στυμιάς στο τραίνο του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

Οδοσώας με τον πατέρα του θαμ'ει τη συγκινητική έκαιη άναγνώριση του παλιού Οδοσώα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Δίνες στυμιάς στο τραίνο του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

Οδοσώας με τον πατέρα του θαμ'ει τη συγκινητική έκαιη άναγνώριση του παλιού Οδοσώα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Δίνες στυμιάς στο τραίνο του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

Οδοσώας με τον πατέρα του θαμ'ει τη συγκινητική έκαιη άναγνώριση του παλιού Οδοσώα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: Δίνες στυμιάς στο τραίνο του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΝΑΝΤΙΑΣ

Αναντία, Αντίνα, έχω βλέπω δι η ζωή σου είναι πολύτιμη...

ΑΡΙΘ. ΕΥΚΕ. 11

Πάνω στα χαλίκια της άκρογιαλιάς του Φαλήρου, ένα κοριτσάκι δημοφο και πλούσια ντυμένο καθόταν...

ΘΑΪΜΑΞΕ ΤΑ ΔΗΜΟΦΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αξάρνα βλέπει εν' απ' αυτό να τη βουτά στη θάλασσα γελώντας και λήγοντας στις άλλες...

καλά) Ρενά (κοινή ή πλάνη, αλλά μεγάλη! δέν εξομοιώνεται κανείς με το «βλάχο των αγράμματων» διότι λέγ μεθόδως ή μεθυστάδες σάν αυτόν ή Γραμματική πρέπει να είναι μία νομίζεις ότι ο Όγγυ ή ο Ρενάν δέν διαφέρουν από ένα Γάλλο χωριστά, επειδή μελούν με την ίδια Γραμματική; δέν τή πιστεύω! ή διαφορά του γραμματισμένου εγκνεται άλλωδ' ποτέ στους γραμματικούς τύπους!) Ντολορές (γι' αυτό μήν ἀμφιβάλλωσ' δά τή διαβίωσά με τή σειρά του και θά σοῦ πῶ) Δαφροσσηφή 'Ολυμπιονίκην (τό ελλάδα, ήσυχασε) Μποδομ (έγκάρδια ασυλλυπητήρια) δ κ. Φ. σ' εδχαριστεί, αλλά δέν είναι ἀνάγκη νά γράψωσ' καί στον ίδιο' ἀγα τοῦ τή διαβιβάσωσ' Χαροῦμενην (μετά χάρης, περιτμένο) Ναυαγόν τής Κυνθίας (τό ένα, νομίζω, σοῦ ἀνεκρίθη) δπωσθήποτε περιμένο, γιατί δέν μέλησα ἀκόμα γιά όλα δσα έλαβα τ' ἀποτελέσματα δά δημοσιευθόν γρήγορα) Ρωβῶρον (έληφθησαν έγκαιρος) Μάρβελ και Ζαν (έσται λα φύλλο και 30 τετράδια' γιά σας) 'Ανδράων Βατίσαν (έλαδα, εδχαριστώ, έσταιλα) Μαῦρο Ρόδο, Φουγοντατον, 'Αρχαριουμένον, Λαμπρόν 'Ηλιον κ.τ. κτλ. 'Εξερυνητήν τοῦ Μεθισῶ, Βεαζέικην, Αετόν τής Σελαιδος, 'Αλίση Τιμ. 'Αξιότων (έσταιλα). Είς δύοσ' έπιστολάσ' έλαδα μετά τήν 22 Μαρτίου, δάπαντήσ' από έρχεμένο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 22008 Διαγωνισμοῦ Διλόσις δεικται μέχρι 28 Μαῦου.

252. Δεξίγραφοσ

Μ' ἀνταναμμία ένώνεις
'Ακίνητο νερό
Κι' άμύσσο φανερόνεος
Τού σώματος θυρό.
"Ανα Στ. Βεϊντόλου

253. Δογοπαικτικὸς Δεξίγραφοσ

Νεκροεφαλή με λά
Μπορεῖς τάχα νά μεσ κάνης;
Μεσ' στοῦ στόμα—τί καλά! —
Κάτι τι γλάκο μεσ βάνεις;
Ζιζάνων τών Παρθῶν

254. 'Αναγραμματισμοσ

'Απ' τοῦ 'Αδου τούσ' Κριτάσ'
'Ενα θάναγραμματισμοσ,
Τού Χριστοῦ ἀπ' τούσ' Μαθητάσ'
'Ενα γιά νά σχηματίσῃσ'
Μαγισσά Στ. Βεϊντόλου

255. Αίνωμα

Βιονκενθεῖ κλεισμένη
Καί κάποτε δεμένη
Στό σπία δία τήν ώρα.
Καί μοναχά διαν βρέχη.
'Εώσ' στοῦσ' θόρομοσ' τρέχει
Καί τρέχει δλη τή μετόσα!
Ποικίλην Ψυχή

256-258. Δογοπαικτικα

Σ' αὐτά νάποκριθῆσ'
'Αν θέλῃσ' νά με ἰδῆσ'
Τρεῖς πόλισ' νάναύρωσ':
1.—Τήν πρώτη νά τήν πῶ;
2.—Τήν ἄλλη νά τή βροῦ;
3.—Τήν τρίτη νά τή... σπειρω;
Φώγησ' Αεβάντασ

259. 'Ελλησοῦμόφωνον μετά Φωνηεντολίπων.

τη-η-περδ-εο-πλμν-αισ
Βασιλειοσ Παπακωνσταντινουπολεσ

260. Γωνία
+ * * * * — 'Εντομον.
* + * * * — Μούσα.
* * + * * — Σταφυλοφόρον.
+ * * * * — Δόνουα.
+ * * * * — Χρονική Διατάραξη.
Οἱ στανροὶ καθέτωσ' έλληνικήσ'
μεγαλόνησοσ.
'Ελληνικὸν Ἰσοδεδεσ

261. 'Επιγραφή

Ο Ο Ω Η Ο Ο Ο

Σ Φ Σ Τ Ν Α Σ

Ζητείται ή ἀνάγκωσις.

Γαλαξίασ

262. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μεν αρχικά τών κάτωθι λέξων ἀποτελοῦν νήσον του Αἰγαίου, τὰ δέ δευτέρα γράμματα προτινέουσιν ἀμερικανικήσ' μεγαλόνησοσ:

1. Πόλις τής Πελοποννήσοσ 2, Κράτοσ τής 'Αφρικήσ' 3, Πόλις τής Θωράκησ' 4, Ζῶον φώρητηγόν 5. 'Αρχαία ποιήτρια.

Φαίδων Α. 'Αλεξανδρινοσ

263. Γρίφοσ

η			οσ
η	Ρ	η	+ οσ 1 οσ
η	η		οσ οσ
η			οσ

Δομοσ 'Αρειανών

264. Logogriphe

Mon premier la Sainte Mère;
L'autre c'est le temps qui fuit;
Mon tout est un sacré Mystère
Qui deux personnes aimées
[unit.

Βωμῆσ

265. Devinette

Le diadème qu'a le coq sur
la tête, est aussi une grande
île de la Grèce.

'Ελλάδα

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλλ. 2.

1. Γάδειρα (Γάδ, Γ'ρα.) - 19. Χίοσ-'Ιοσ' Ιον.—20. Αερόσ-Δερόσ.—21. 'Ηλέκτρα (δ'λέκτρα) - δ'λέκτωρ.

22. ΚΙΚΕΡΩΝ 28 - 27. Διὰ τοῦ
ΕΣΤΙΑ 'ΑΝ: 'Ανδρὸσ
ΙΟΝ 'Ανδρῶν, κρόνοσ,
Σ 'Ιανόσ, Τινῶν —
28. Αἰών, Νοῶν,
Τόνοσ, Σίτοσ, Παρά = ΙΟΝΙΑ
('Ιόσων, 'Ιόν, Νότοσ, 'Ιστόσ,
'Αρπα.)—29. 'Αλλοῦε δ' Μαντι-
λίδεσ κ' έβαλε τὰ σοῦχε' άλλωιδεσ.
—30. Πάντεσ εἰς άλλήλων δομέν σο-
φοί. (Π' ὄντεσ. εἰς 31. lon έs
μέν, σῶ φι.)—31. Renard-
carnard.—32. Milan.

Τὸ πρόβλημα καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
είναι ή έγκαιροσ ἀναπόκρισ
τῆσ συνδρομῆσ του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—418)

Νιόβυλο Τριανταφυλλο, καλή χάνωση
στη γυλόσητα— ΠΗΑΒΙΑ, ΦΙΣΤΑ
(ΚΕ'—419)

ΚΑΙΜΩΝ, εδχαριστώ. 'Αν και στο εἰ-
τεροῦ, διαμείνησ τήν παλιά μας
φιλική και διέφρονησ τήν εσφαλήμην
ἀνακόληση τοῦ Νιόβυλου Τριανταφυ-
λου. Περιμένο καινοῦργια Διον.
ΦΑΝΤΑ
(ΚΕ'—420)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΑΕΣ, τὸ επέ-
ροχον ψευδώνυμον ΓΑΥΚΟ ΧΑ-
ΜΟΥΕΛΑ κατινέται ερέτασ στο ΔΗΜΟ-
ΨΗΦΙΣΜΑ στήλῃόμενον στο εδνευμά-
σοσ αλοθῆματα. Κάμειτε νά ἀναδειχθῆ
ψηφίζοντασ αὐτό.
(ΚΕ'—421)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΤΙΤΑΝ.
Αλόθερα αὐ ὑποστηρίζομα.
(ΚΕ'—422)

Μερόμομοσ, σοῦ κηροῦτοιν πόλε-
μον. «Κεραυνέ, ἀερασπίον τον.
Μποδομ, Σοῦδο
(ΚΕ'—423)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Διαπλάσσοφουλα ψηφίζοντασ, τὰ τρία
αὐτά ψευδώνυμα δείχνετε ψυχή εδνευ-
νιά.
(ΚΕ'—425)

Μ καινοῦτασ στο Διαπλάσσομο χοιρ-
τῶ ὄπαντασ. 'Ερωή, στέλλω.
ΒΑΛΤΑΖΙΑΡ
(ΚΕ'—426)

Πρωτομπαίνοντασ στο αλονομά τῆσ
Διαπλάσσοσ, χοιρετῶ ὄπαντασ.
Μερό 'Επαρχιώτισσα
(ΚΕ'—427)

ΠΑΙΔΙΑ, μή ληρομειτε τὸν Διαγωνι-
σμόν τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟσ» (ΚΕ'—818).
(ΚΕ'—428)

Πρωτομπαίνοντασ στο ἀνθηρό αλο-
νάμ τῆσ Διαπλάσσοσ χοιρετῶ ὄπαν-
τασ. 'Ανταλλάσομο κρότεσ, τετραδιάδια,
γρόμματα. 'Απάντωσιε εἰσηφοαλισμένη.
Διοισ: 'Ορητικῶν Εδρωταν, π. τ. 'Ελασ-
σῶνα.
(ΚΕ'—429)

Βασιλίσσα στήσ Παπαροῦνεσ, Γιοδῆ
'Ανθη, Παναγοῦ Παρόν, Νεκρο-
λοδοῦδο, 'Υμνησοῦν, Μαγνητιάτισσα,
Τριανταφυλλένια, 'Ηλιόγεννητη, 'Ιθα-
νισιά, Γλυκο Χαμόγελο και έλα νά δια-
πλάσσοφουλο, Διαπλάσοφουλεσ, μερόλη
ή χοιρῆ μου εδν λαβαίνα ένα τετρα-
διάδιασ.
'Ορητικῶσ Εδρωτασ
(ΚΕ'—43)

Ο 'Ορητικῶσ Εδρωτασ δλόθεμα τοῦσ
ψήφοσ του χοιρετῶ στήσ Τριαντα-
φυλλένια, 'Ηλιόγεννητη, 'Ιθανισιά, Γλυ-
κὸ Χαμόγελο.
(ΚΕ'—431)

Καινοῦτασ 'Αγρόσ, εἰς έβρω. Μήν σο-
τίσσαι δὲ σὸ νά με βροῦσ' εἰμαι δ'
'Ορητικῶσ Εδρωτασ
(ΚΕ'—432)

Πουλί τῆσ Κατινίδοσ, 'Ιθανισιά, Γιοδῆ
λη 'Ανθη, κῶσ μ' ὄρεσαν τὰ Μ.
Μυστικάσ!
ΜΟΥΤΑ
(ΚΕ'—438)

== ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ==

Ο ποιὸ ψηφίζοντασ τὰ ψευδώνυμα:
ΙΔΑΝΙΣΜΟσ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
δελχουν καλλιτεχνικῶ αίσθημα και
νοῦσοτ.
(ΚΕ'—435)

Πέροντασ κ' ἔγα κάθισμα στο αλο-
νάμ σοσ μεσα. χοιρετῶ δλοσ σοσ.
'Ιθαυτέσοσ τῆσ Κυριοποδλεσ και τὰ
Κυριοποδουλα.
(ΚΕ'—436)

Εισοερόμιοσ στο αλονομά τῆσ Δια-
πλάσσοσ, χοιρετῶ δλοσ και δλεσ.
ΣΚΙΠΙΩΝ Ο ΑΦΡΙΚΑΝΟσ
(ΚΕ'—437)

Α γαλητῶ μασ Διαπλάσσοφουλα. στο αλο-
νομά σοσ μπαινόντασ, σοσ χοι-
ρετῶμεν θερω.
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ, ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΦΑΙΣΕΡΑ

(ΚΕ'—437α)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΔΑΝΙΣΜΟσ

ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
Στά τρία αὐτά ψευδώνυμα πρέπει νά
δῶση τὸν ψήφο του κάθε καινοῦτομο
Διαπλάσσοφουλο.
(ΚΕ'—438)

Ο ΔΙ' ΤΟσ και το ΚΥΜΑ τοῦ ΑΠΙΛΟΤ στέλ-
λουν ένα φιλόλο χοιρετῶ εἰς όλα
τὰ Διαπλάσσοφουλα' άλληλογοραφον με-
σοσ Διαπλάσσοφουλο.
(ΚΕ'—439)

ΔΑΝΙΣΜΕ, εδχαριστῶ στήν εἰδηση τῆσ
αλονομάσ μου; 'Ομοσ εἰς ἀνομά πα-
ριμένοντασ νεα τοῦ 38. ΜΗ με εδρωτά-
σ'
ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ
(ΚΕ'—440)

Ε εδλῆσιεσ: Μικρόσ Τριανταφύλλεσ —
'Ελασῶν, Λαοδοῦσ, 'Ατρωτόν Εδ-
τωνάμ — Φιλ. Λαοδοῦσ, Φιόρησ Λα-
δάνεσ — Μήκησ Ποιόνησ ('Εσται αο-
νεύετα).— Σανθῆ Νερόδια, Ραῖδρα, Φλο-
γῆρα τοῦ Βωνοῦ.
(ΚΕ'—441)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ
Θά λαβῶμεν δα' ὄνιν μασ πο ὄνητα
και ποσότητα. Συμμετοχή 1 δραχμοῦλα.
Παῖδια στείλατε και δάν νά χόστανε. Βορ-
βητα 3 βιβλία χοιρετῶσ. Διοισ: Δεσπο-
νιαν Κυριοποδουλο, Κηροισαῖον.
(ΚΕ'—442)

Α στίδια, εἰ ἀποκαλέσοσ, δίδι εἰρη-
δοσοσ τὰ ψευδώνυμα τοῦ αλλοῦοῦ
εἰσαι δ Θεοφιλοσ. — 'Αρχαριασμένοσ
(ΚΕ'—443)

ΥΙΟσ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩσ
ΥΙΟσ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩσ
(ΚΕ'—444)

Ενεκα δὲσ μόνον ἀναθησοσιν, ἀπο-
ροῦμεν διαγωνισμόν μασ. Στείλα-
τασ εδχαριστοῦμασ.
Γαρόδια, Μαγαίσοσ
(ΚΕ'—445)

ΣΥΜΦΩσ «ΠΑΤΡΑ-ΓΙΚΟσ ΑΣΤΗΡ»
'Αροῦθῆ αλλογοσ εν Πάτρασ, σκοποῦσ
έχων: δίοδοσιν Διαπλάσσοσ, διαγω-
νισμοῦσ. Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπουσ και
μέλη Διοισ: Ρήγη Φεροῦλοῦ 78, Πάτρασ.
Παῖδ σοσ: ΓΑΡΑΙΚΑσ
'Υποσδοῦσοσ: ΒΟΥΤΑσ
Τυπίασ: ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟσ
(ΚΕ'—446)

ΜΕΡΣΑ, εδχαριστῶσ' εἰσαι πολὺ καλή
νά δέχεσαι άλληλογοραφια.
ΒΑΝ ΜΙΤΕΝ
(ΚΕ'—447)

Α γροῦδ Σελήνη, γά! γά! γά! Πρωγια-
τιωδῆ, δν και πέροσιν οἱ φασκοῦσ
ἀποπειροῦδῆσ νά μεσ βγάλῃσ τῆσ μέ-
σοσ, αλλά δέν τὸ κατάρθωσοσ. Σὲ συλ-
λοκοῦσοσ. — Μὲ ἀγάπη: Χαρίτου,
Φίλοσ, Κατοῦσοσ, Καρμαῖα
(ΚΕ'—448)

Αἰ ἀκαλόθωσιε τῆσ 'Αγροῦδ Σελήνησ
Αἰ σῆσ εἰσοσιν ἀφορμή νά εἰσοῦσιε
δλεσ και νά κἀμοσ τῆσ «ΑΡΙΑσ Ι ΒΗ
ΠΑΡΕΑ». — Χαρίτου, Ψυχοῦλη, Καρμαῖα,
Φίλοσ, Πανοσογῆ, Δημητροκοποῦλο
(ΚΕ'—449)

Μερό Τριανταφύλλεσ, διαμείνησ Πετοῦ-
νη, εδχαριστῶσ' εἰσαιλα. — Μίροσ
(ΚΕ'—450)

Α τοῦητο Εδῶνομά, έλαβα γιάτῆ χοι-
ρεῖσ Διοισ; τήν έραδα' εἰσαιλα.
Μέροσ
(ΚΕ'—451)

Βασιλίσσα στο Κόμμα, έλαβα' εδχα-
ριστῶσ' γνωρίσατέ μου Διοισ.
Μέροσ
(ΚΕ'—452)

Παρατίνα δόν διαγωνισμόν (ΚΕ'—
158) επί δέμνον. Δεῖλά Χανούσ,
έγραφε.
ΜΑΛΑΓΓΙΑ
(ΚΕ'—453)

ΓΟΥΓΗ ΑΝΘΗ, Σαπονοφόροσοσ...
μουρομκοῦλοῦδοσ... μουρομκοῦλο-
φια... ταρασοσάλα και τζιροῦδῶ-
τῶσοσ. Δέν εἰσοσιε καλά.
Φουτουριεῖτῆσ
(ΚΕ'—454)

Α λησοι, τετραδίοκῆ έλαβα' εδχαριστῶ.
'Αλληλογοραφῆ δέχομασ' περιμένο.
ΚΥΚΑΜΙΑ
(ΚΕ'—455)

Α νεμοσσοῦβλε, 'Εσορεσ, 'Ηλιόγεννη-
τη, 'Υμνησοῦν, 'Ιθανισιά, Νιμπε-
λοῦμεν, Ραμῆ, Ροῦμπεν, Ρεμαντιεσ,
Σαυλαριεσ, Τριανταφυλλένια, Φιόρη
Λεβάντε, δέχοσατε ν' ἀνταλλάσομα
ένα τετραδιάδια; Διοισ: Νίκοσ Μάστο-
ραν, π. τ. 'Αθήνασ, δία τήν: ΚΥΚΑΜΙΑ
(ΚΕ'—456)

Α νεμοσσοῦβλε, 'Εσορεσ, 'Ηλιόγεννη-
τη, 'Υμνησοῦν, 'Ιθανισιά, Νιμπε-
λοῦμεν, Ραμῆ, Ροῦμπεν, Ρεμαντιεσ,
Σαυλαριεσ, Τριανταφυλλένια, Φιόρη
Λεβάντε, δέχοσατε ν' ἀνταλλάσομα
ένα τετραδιάδια; Διοισ: Νίκοσ Μάστο-
ραν, π. τ. 'Αθήνασ, δία τήν: ΚΥΚΑΜΙΑ
(ΚΕ'—456)